

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE
CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30 – 00164 ROMA

Tel: +39 06 661 30 61 – Fax: +39 06 666 38 31 – Email: cmcuria@cmglobal.org

Postul Mare 2016, Roma

Dragi frați și surori, membri ai Familiei Vincentiene,

Postul Mare: timp de post

O întâmplare: În timpul unei vizite în Venezuela am întâlnit membri din diferite ramuri ale Familiei vincentiene, iar oamenii vorbeau despre criza socială și economică prin care trece țara și efectele acesteia în viața de zi cu zi. Oamenii trebuie să stea la cozi lungi pentru a-și

cumpăra alimentele de primă necesitate cum ar fi pâine, lapte, orez, fasole etc.; oamenii trebuie să stea la cozi lungi pentru a-și cumpăra săpun, pastă de dinți și alte produse necesare; oamenii trebuie să stea la cozi lungi pentru a face rost de medicamente și produse medicale; oamenii trebuie să stea la cozi lungi în stațiile de autobuz pentru că autobuzele trec foarte rar din cauza lipsei pieselor de schimb și a pneurilor uzate la autovehiculele din transportul public; oamenii trebuie să stea la cozi lungi pentru a obține viza de călătorie și apoi așteaptă în aeroporturi la cozi și mai lungi. Să stai la coadă ore întregi fără a avea garanția că vei obține produsul pe care-l dorești și fără a avea garanția că nu vei auzi cuvintele înfricoșătoare: nu mai avem pâine (sau ceea ce vrei să iei). Această frază înseamnă că trebuie să aștepti până săptămâna viitoare pentru că nu poți să stai la coadă decât în ziua în care ultima cifră de pe cartea de identitate corespunde cu o zi precisă din săptămână. În același timp însă, oamenii vorbeau și despre efectele pozitive ale crizei subliniind faptul că s-au aprofundat legăturile de solidaritate. Unul din confrăți spunea că această situație i-a condus la adoptarea unui stil de

viață mai simplă și a apropiat mai mult comunitatea de realitățile săracilor. Această situație socială, economică și politică cu toate aspectele ei pozitive și negative poate fi considerată ca o trecere de la cruce (criza) la înviere (solidaritatea și o mai mare identificare cu situația celor ce trăiesc în sărăcie).

O întâmplare de-a lui

Isus: *Și cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi (Ioan 1, 14).*

Dumnezeu iubitor, îndurător și compătimitor n-a abandonat niciodată omenirea.

După ce în trecut a vorbit în multe rânduri și în multe moduri părinților noștri prin profeți, Dumnezeu, în aceste zile din urmă, ne-a vorbit nouă prin Fiul (Evrei 1, 1-2).

Isus s-a amestecat în mulțimea care forma coada lungă a acelor excluși așteptând și sperând că vor participa ca membri activi la viața societății. Isus a săturat mulțimile flămânde și nu doar că nu a trimis pe nimeni cu mâinile goale, ci a

adunat și umplut cu resturi mai multe coșuri (Marcu 6, 34-44). Isus și-a extins iertarea necondiționată și asupra păcătoșilor, *de șaptezeci de ori câte șapte* (Matei 18, 22) și i-a îndemnat pe ucenici să fie îngăduitori cu frații și surorile așa cum Dumnezeu este față de ei (Luca 6, 36). Datorită Întrupării sale Îl putem întâlni astăzi pe Isus în toate aceste lungi cozi de așteptare pe care la găsim în numeroase orașe din întreaga lume, cozi lungi de bărbați și femei care strigă zi și noapte cerând să fie recunoscuți de societate ca membri cu drepturi depline.

O nouă întâmplare: Da, Postul Mare este un timp pentru post, însă în acest an, anul Milostivirii, postul trebuie să ia o nouă formă, care să ne conducă la convertire personală și comunitară. Postul nostru ar trebui să fie în așa fel încât nimeni să nu ne poată acuza de *pasivitate, de indulgență sau de complicități vinovate față de situații de nedreptate*

intolerabile și față de regimurile politice care le mențin (Evangelii Gaudium, nr 194). Postul nostru trebuie să ne pătrundă, să ne atingă până în profunzimea ființei noastre în așa fel încât să putem auzi și înțelege din nou strigătele surorilor și fraților noștri. Și atunci, ascultând aceste strigăte să alergăm să-i ajutăm ca și cum am alerga la o casă în flăcări¹. Să ne reamintim totuși că atunci când înfiripăm relații cu cei care trăiesc la periferie, trebuie să intrăm în simțămintele lor... trebuie să ne străduim să ne înduioșăm inimile făcându-le sensibile la suferința și sărăcia aproapelui și să-l rugăm pe Dumnezeu să ne dea adevăratul spirit al milostivirii, care este propriu lui Dumnezeu (Coste XI, pag. 340-341). Postul nostru din acest timp al Postului Mare să ne dea, nouă, membrilor Familiei vincentiene o inimă nouă, o inimă de carne, o inimă care să ne permită să creăm legături tot mai puternice cu domnii și stăpânii noștri, cu nenumărații bărbați și femei care sunt uitați și abandonați în lumea întreagă. Postul din acest timp al Postului Mare să reflecte trecerea pe care o experimentează frații și surorile din Venezuela, o trecere de la cruce (criza proprie) la înviere (solidaritatea și o mai mare identificare cu situația celor săraci).

Postul Mare: timp de rugăciune

O întâmplare: Luna trecută cu ocazia sărbătorii Epifaniei Domnului m-am dus la sanctuarul dedicat sfintei Fecioare Prime-Combe, sanctuar administrat de confrății din provincia Toulouse și de o echipă pastorală alcătuită din laici bine formați. Mai demult, în această zi

veneau în jur de 50 000 de persoane pentru sărbătoare. Astăzi abia dacă mai vin vreo 300 de persoane pentru a o sărbători pe Sfânta Fecioară, însă în fiecare duminică un confrate celebrează Euharistia. Am rămas profund impresionat de cei aproape 50 de credincioși care s-au adunat pentru a celebra Sfânta Euharistie. Toți erau în vârstă de peste 60 de ani (nu era nici un tânăr). Din anul 1990 un grup de călugări benedictini, care trăiesc într-o clădire aflată în proprietatea noastră, împărtășește viața cu această comunitate de credință. Acest grup de călugări formează însă o comunitate cu totul specială. Fiecare membru are un anumit handicap și totuși acești bărbați duc o viață bucuroasă și simplă oferind oamenilor din împrejurimi o mărturie puternică despre modul în care se poate îmbina munca și rugăciunea.

O întâmplare de-a lui Isus: De multe ori Isus s-a retras din fața mulțimii și a ucenicilor pentru a petrece un timp de rugăciune. Le spunea ucenicilor: *rugați-vă*

¹ Coste, XI, pag. 31.

*pentru cei care vă prigonesc (Matei 5,44) și el s-a rugat ca toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine (Ioan 17,21) Cunoaștem cu toții rugăciunea lui Isus din timpul agoniei din grădina Ghetsimani (Marcu 14, 32-42). În același timp, Isus a lăudat rugăciunea umilă a vameșului: *Dumnezeule, îndură-te de mine păcătosul* și a declarat că vameșul s-a întors acasă îndreptățit, căci cine *oricine se înalță pe sine va fi umilit, iar cel care se umilește va fi înălțat* (Luca 18, 9-14). Isus a lăudat de asemenea ofranda generoasă a văduvei sărace care a urcat la Ierusalim ca să se roage (Marcu 12, 43-44). Înainte de a pleca din această lume Isus le-a lăsat ucenicilor ca moștenire o rugăciune care combină două mari dorințe îndreptate spre Dumnezeu, împreună cu trei strigăte îndreptate spre nevoile elementare și urgente ale omenirii. Isus îi spune Tatălui cele două dorințe ale inimii sale: *Sfințească-se numele tău și vie împărăția ta*, care sunt urmate de trei strigăte de cerere: *dă-ne pâinea noastră, iartă-ne păcatele și nu ne lăsa să cădem în ispită*². Prin Întruparea sa Dumnezeu ne înțelege nevoile, înțelege că suntem zdrobiți și răniți și în persoana lui Isus toate aceste realități sunt oferite Tatălui!*

O nouă întâmplare: Da, Postul Mare este un timp de rugăciune și rugăciunea noastră ca de altfel și postul nostru trebuie să ia o nouă formă în acest an al Milostivirii, care să ne conducă la convertire personală și comunitară. *Fără momente prelungite de adorație, de întâlnire contemplativă cu cuvântul, de dialog sincer cu Domnul, îndatoririle se golesc cu ușurință de semnificație, slăbim din cauza oboselii și dificultăților și fervoarea se stinge. Biserica nu se poate lipsi de plămânul rugăciunii* (Evangeliile Gaudium, nr. 262). Rugăciunea și postul dau sens ministerului/slujirii noastre și ministerul/slujirea dau sens rugăciunii și postului. Sper ca în aceste 40 de zile din Postul Mare să ne facem timp nu doar pentru a asculta strigătele săracilor, nu doar pentru a sluji și evangheliza săracii, ci și pentru a ne ruga **cu** săracii. De altfel, nu suntem cu toții la fel ca membrii comunității benedictine de la sanctuarul Sfintei Fecioare Prime-Combe, adică nu suntem zdrobiți într-un anumit fel având nevoie de vindecare, având nevoie de rugăciunile altora? Așadar, asemenea călugărilor benedictini, «handicapul» nostru nu trebuie să ne împiedice să contribuim la edificarea comunității, asociației, Congregației noastre.

În sfârșit, așa cum o face papa Francisc fără încetare, le cerem și noi oamenilor: *vă rog frumos să vă rugați pentru mine?* Și dacă i-am invita pe săraci în casele noastre pentru a împărtăși cu ei un moment de rugăciune? Aș dori să vă încurajez să o faceți, ca apoi, în timpul pascal să putem împărtăși împreună experiența de rugăciune împreună cu *domnii și stăpânii noștri*.

Fie care rugăciunea și postul să ne permită să murim cu Cristos în acest timp al Postului Mare din anul 2016 pentru a învia împreună cu El în duminica de Paști și pentru a cânta Aleluia!

Fratele vostru în Sfântul Vincențiu

G. Gregory Gay, CM

Superior General

Traducere: sora Magdalena

²José Antonio Pagola, *Jésus : Approche historique*, Editions de Cerf, 2012.